

Jezus o planetu Mallona

Jakob Lorber, Janezov veliki evangelij – knjiga 8

74/8 Ali je bila v času pred-adamitov ta Zemlja tudi že življenjska kamrica v srcu velikega ustvarjenega človeka?«

9 Jaz sem rekel: "Čeprav kot taka še ni bila dejavna, je temu že bila namenjena. V tistem pred času je kot takšno obstajalo neko drugo vesoljsko telo, njegovi prebivalci pa so postali preveč ošabni in so pozabili na Boga, in tisti, ki so Vanj verovali, Ga niso spoštovali; kljubovali so Mu in Ga v svoji slepoti skušali strmoglaviti s prestola Njegove večne moči. Iskali so Ga, in hudobni posvetni modreci so jim rekli, da Bog prebiva v središču njihove zemlje, da je treba skopati rove in ga ujeti. Zato so v tamkajšnja tla tudi kopali nepopisno globoke luknje; pri tem jih je veliko umrlo.

10 Če sem k njim poslal sle, da bi jih posvarili, so jih pokončali, ljudje pa se niso poboljšali. In glej, potem sem dopustil, da se je tista zemlja od znotraj navzven razletela na številne kose. In to se je zgodilo v začetku šestega obdobja vaše Zemlje in tako je ta vaša Zemlja postala življenjska kamrica. Kje pa je tista zemlja krožila okoli tega Sonca, pa bomo se nekoliko bolje pojasnili...

... 75/6 Na začetku šestega obdobja smo videli, kako je bilo neko vesoljsko telo uničeno od znotraj navzven, in kako je z Adamom ta Zemlja postala življenjska kamrica velikega ustvarjenega človeka. Zdaj pa vam bom pokazal stanje tistega uničenega sveta, in sicer kakšno je bilo prej in kakšno je zdaj, nato pa vam bom tudi pokazal, v kakšnem razmerju je bila nekoč ta Zemlja do velikega ustvarjenega človeka, in sicer samo duhovno, ne pa tudi materialno resnično. Ker pa vam kaj takega ni mogoče prikazati zgolj z besedami, ne da bi se to ponazorilo, vam bom zdaj s Svojo voljo v pomanjšanem merilu pokazal Sonce z vsemi njegovimi planeti, in z opazovanjem tega prizora boste Moje besede kmalu in zlahka dojeli, zato Me vsi pozorno poslušajte."

7 Ko sem to izrekel, se je v zraku pojavila krogla, v premeru velika kakor dlan; ponazarjala je Sonce. V kar se da ustreznem razmerju glede velikosti in oddaljenosti - soba je bila seveda premajhna, da bi bilo res vse natančno predstavljeno v ustrezni velikosti - so bili ponazorjeni tudi vsi planeti s svojimi lunami, in sicer tako, kot je bilo to na začetku Šestega obdobja, preden je bil omenjeni planet s svojimi štirimi lunami uničen. Pojasnil sem položaj planetov, kako so se imenovali v judovskem in grškem jeziku, in videli so tisti planet, kako lebdi med Marsom in Jupitrom in kako okoli njega krožijo štiri lune. Po velikosti je bil podoben Jupitru, le da je imel več kopnega in tudi več ozračja nad seboj ter bolj nagnjene pole, zato tudi bolj nagnjeno orbito okoli Sonca.

8 Ko so vsi to dobro razumeli, sem rekel: "Glejte, takšna je bila ureditev pred približno štiri tisoč leti, šteto od zdaj nazaj. Tedaj je bil omenjeni planet uničen. Povedal sem vam tudi, kako in zakaj se je to zgodilo. Zdaj pa pogledjte, kaj se je zgodilo s planetom po njegovem uničenju.«

9 Nato so vsi opazovali planet, kako je razpadal na številne večje kose, le štiri lune so ostale cele. Ker pa so izgubile svoje osrednje telo, niso bile več uravnotežene in so se čedalje bolj oddaljevale druga od druge, pa tudi zato, ker jih je tedaj, ko je razneslo planet, zadel zelo močan sunek.

10 Kosi planeta so se porazdelili po zelo širokem območju med Marsovo in Jupitrovo orbito. Velika množica manjših razbitin se je razpršila tudi preko obeh prikazanih orbit; nekatere so padle na Jupiter, nekatere na Mars, nekatere pa celo na Zemljo, Venero, Merkur in tudi na Sonce."

11 (Gospod): "Da, celo ljudi, prave velikane, je ob razpadu planeta množično odneslo v vesolje, tako kot druga bitja. Nekatera posušena trupla še plavajo v daljnem etrskem prostoru, nekatere sedijo ali ležijo mrtva in povsem posušena v svojih hišah, ki so se še ohranile na večjih ostankih planeta; nekatere človeška trupla so padla na razne planete in celo na to Zemljo, in tu so po nekaj stoletjih razpadla.

12 Ob eksploziji tega planeta so se njegova velika morja s prebivalci vseh vrst in združb vred razpršila v večje in manjše kaplje, nekatere kaplje so bile v premeru dolge več ur poti, vsebovale so tudi trdnejšo zemeljsko prst, ki so jo še naseljevale manjše živali. Na štirih lunah pa še živijo prejšnja bitja, le da že hirajo, in prav tako tudi na nekaterih manjših kosih tega planeta, vendar so še bolj shirana; na manjših razbitinah pa ni nobenega organskega življenja več, vse prepereva in se počasi razkraja."

76. O prebivalcih uničenega planeta

1 Ko je bilo navzočim vse to pokazano in pojasnjeno, se je oglasil Rimljan Mark: "O Gospod in Mojster, za ljudi na tistem planetu je moralo biti to nepopisno grozljivo. Morali so umreti že iz obupa! In kaj se je zgodilo z njihovimi dušami?"

2 Jaz sem rekel: "Da je bila ta katastrofa za te ljudi res nekaj nadvse grozljivega, prav gotovo drži; toda za to so bili krivi sami. Dolga in številna obdobja so bili poučevani, opominjani in posvarjeni. Tudi pokazano jim je bilo, kaj lahko pričakujejo. Toda v svoji veliki posvetni pameti so to imeli za blodnje in praznoglavo besedičenje vidcev, ki naj bi v svoji preprostosti in zemeljskem uboštvu to pripovedovali lahkovernemu ljudstvu zato, da bi sami postali ugledni in telesno preskrbljeni. Vladarji in pomembneži pa ne samo da jim niso verjeli, temveč so jih celo preganjali, kjer koli je bilo mogoče, tudi z ognjem in mečem; da, na koncu so bili tako uperjeni proti vsemu, kar je le spominjalo na duhovno, da so vsakogar, ki si je upal kaj o kakšnem duhu le mimogrede na glas omeniti ali pisati, neusmiljeno ubili, in tako ni bilo več mogoče prenašati prevelike ošabnosti in brezsrčne trdote tistih ljudi.

3 Zelo iznajdljivi pa so bili v zemeljskih rečeh; že pred številnimi tisočletji, izraženih v letih te Zemlje, so iznašli nekakšno razstrelivo. Ko so ga prižgali, je uničilo vse. Če bi vi imeli približno deset tisoč funtov te uničevalne snovi in jo nakopičili v jami približno tisoč človeških višin globoko pod Libanonsko goro ter jo prižgali, bi se vse v trenutku vnelo in bi se mogočna in visoka gora razletela na številne kose; to so pred Noetom z marsikatero goro počeli tudi Hanohiti in tako odprli notranje vodne zapornice Zemlje, in potem jih je prihrumelo vodovje vse pogoltnilo ([Janezov veliki evangelij – knjiga 6,64](#)).

4 Glejte, s takšnimi škodljivimi iznajdbami, ki jim jih je omogočal hudič, so se igrali ljudje uničenega planeta, z njimi so uganjali čedalje večje grdobije, dokler ni to početje preseгло vseh meja. Vojskovali so se in drug drugemu globoko in v vse smeri podminirali državo ter rudnike napolnili z velikimi kupi takšnega hudičevega razstreliva. Tega so potem prižgali in tako uničevali velikanska območja. Takšne uničevalske poskuse so delali čedalje pogosteje in tako povzročali čedalje globlje in obsežnejše jame v notranjosti svojega velikega planeta, ki je bil skoraj dva tisočkrat večji od vašega; končno so prišli pregloboko in preširoko tja, kjer so notranje planetne prostrane votline že po naravi polne praognjene snovi, in vse je takoj zagorelo v najhujšem plamenu. In glejte, takšna notranja ognjena sila je potem iztirila ves veliki planet in ta se je razletel v vse smeri; tako so hudobni ljudje pokončali svoj planet in tudi sebe."

Jakob Lorber

Janezov veliki evangelij, knjiga 8